

tere. Jeg konstaterer, at det, som er sagt af andre, er, at SF er nøglepartiet, når det handler om regeringskonferencen.

Og så skal jeg meddele fru Charlotte Antonsen og andre, der er interesseret, at det jo betyder, at vi håndterer sagen sagligt; vi kigger på indholdet, og det vil også fremgå af den tale, jeg holder, kigger på indholdet. Vi gør det, fordi vi vil påvirke maksimalt. Vi vil udnytte den nøgleposition, vi har, maksimalt undervejs og presse regeringen.

Og vi gør altså ikke sådan noget, som Venstre har gjort over for regeringen: De tog papiret ubeset og sagde bare ja. Det gør vi ikke. Det siger vi ærligt. Vi kigger på indholdet, og er vi tilfredse, så støtter vi, ellers presser vi fortsat, indtil vi bliver tilfredse, og så tager vi stilling, når forhandlingerne er afsluttet.

Egentlig burde det jo være en selvfølge. Egentlig burde det jo være sådan, at det var hele Folketinget enig om, men jeg kan forstå på Venstres ordfører og andre, at man har taget stilling på forhånd. Venstre har vel reelt sagt, at det, som den her regering kommer hjem med, stemmer man for, ligegyldigt hvad det er.

Jeg hørte godt, at hr. Peter Duetoft var ude og true med, at man godt kunne forestille sig en situation, hvor han ville stemme nej til et forhandlingsresultat ved en EU-regeringskonference. Dér tror jeg nok hr. Duetoft kom til at prale lidt meget. Han har heller ikke nogen power.

Det er rigtigt, at SF er nøglepartiet, og vi vil af al magt udnytte den position.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Må jeg lige til hr. Steen Gade sige, at jeg altså opstillede et scenario, og jeg sagde også bagefter, at jeg ikke troede på, at Europas regeringer var så tåbelige, at de ville gennemføre det. Men hvis de stort set nedlagde EU-samarbejdet ved en regeringskonference – det var jo det, jeg skitserede – så ville vi naturligvis være imod det resultat.

Må jeg godt sige, at der jo var mange pudsige ting i fru Charlotte Antonsens tale. Én af dem var kritikken af, at regeringen ikke regerer EU-politikken, men jo bestemte heller ikke på andre områder. Jeg troede, Venstres kritik af regeringen normalt har været, at regeringen regerede for meget i det her land. Men nu er det altså, at vi ikke regerer. Sådan er det så småt.

Men, det, der bringer mig herop overhovedet, er hr. Thulesen Dahl. Nu ved jeg godt, at det var svære tider dengang. Men jeg synes ikke, den historiske usandhed skal stå til troende, at Fremskridtspartiet ikke havde mulighed for at få indflydelse – og jeg siger Fremskridtspartiet. Det havde man, for der var en høring af alle partier.

Men det er da logisk, at en regering efter at have hørt, hvad partierne melder – når man oplever, at der i alt fald var to partier, nemlig Fremskridtspartiet og Enhedslisten, der i alle vurderinger lå 180 grader modsat af andre partier – så fortsætter forhandlingerne med de øvrige partier, efter at den oplysning er kommet.

Og jeg vil altså sige, hvad det var, vi foretog os i Statsministeriet, både når vi mødte Fremskridtspartiet og Enhedslisten, men også nat efter nat, var jeg ved at sige. Hvis det ikke var forhandlinger og filen ord, og hvad ved jeg, for at få et fælles oplæg i gang, så ved jeg ikke, hvad der skal kaldes forhandlinger her i verden. Men det er da klart, at ved starten af en forhandling ser man, hvem der kan være med på en hovedlinje eller ej.

Men når hr. Thulesen Dahl måske ikke husker det, så kunne det jo skyldes, at det også var i de dage, da Fremskridtspartiet ikke længere kun var Fremskridtspartiet. Jeg husker godt, der var møder, hvor Dansk Folkeparti ikke kunne være til stede, fordi Dansk Folkeparti var meget optaget af andre ting, og det kan jeg godt forstå. Jeg har jo selv været med til at danne et parti engang. Så det kunne måske være derfor, hukommelsen svigtede.

Men forhandlinger har der været. Bestemt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, der er det rigtige i det, fru Charlotte Antonsen var oppe og sige, at regeringen ikke taler rent ud om problemerne. Man tror, at man ved tavshed – ligesom en struds, der stikker hovedet i busken – kan undgå at blive set.

Problemet med Vestunionen er kæmpestort, som også fru Charlotte Antonsen sagde. Jeg tror, hun sagde, at det grænser til vælgerbedrag, når man fra regeringens side forsøger at skjule, hvad det i virkeligheden handler om. Og hvad handler det om? I Birmingham har man haft et møde i Vestunionen – nej, undskyld, i Rom var det vist – hvor man åbenbart har indgået en aftale med Irland og Danmark og medlemslan-